

ת"פ (תל אביב) 8073-12-22 - מדינת ישראל - תביעות פלילי- ת"א נ' רותם אלקובי

ת"פ (תל-אביב-יפו) 8073-12-22 - מדינת ישראל - תביעות פלילי- ת"א נ' רותם אלקובי
ת"פ (תל-אביב-יפו) 8073-12-22
מדינת ישראל - תביעות פלילי- ת"א

נגד

רותם אלקובי

ע"י ב"כ עו"ד שרון קינן

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[22.04.2025]

כבוד השופטת ענת יהו

גזר דין

כללי:

ביום 28.11.23, הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון שהוצג על ידי הצדדים, בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק/חוק העונשין"). באותו מעמד הציגה המאשימה את עמדתה העונשית וציינה כי תגביל את טיעוניה לעתירה של 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו באופן של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, כאשר ההגנה תהיה חופשיה בטיעוניה. בנוסף הסכימו הצדדים, כי קודם הטיעונים לעונש, הנאשם יישלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר.

על מנת להשלים את התמונה, יש להדגיש, כי הנאשם החל לנהל הוכחות, תוך שעמד על הבאת עדי תביעה- רופאים על מנת להוכיח את טענתו, כי מדובר בעבירה בה הודה בסופו של יום ולא בעבירה חמורה יותר שיוחסה לו לכתחילה (חבלה חמורה) ואכן תוך כדי שמיעת עדויות הרופאים, חככה המאשימה בדעתה והסכימה לתיקון כתב האישום כפי שנעשה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25.6.22 בשעה 03:00 לערך שהו במועדון 'גואט' שבשדרות רוטשילד בתל אביב (להלן: "המועדון"), ע' מ' (להלן: "המתלונן"), ביחד עם חבריו ביניהם א' ב' (להלן: "א'") והנאשם. בהמשך נתגלע סכסוך כספי בנוגע לתשלום החשבון בין הנאשם לא'. לאחר שיצאו מן המועדון פנה המתלונן לא' ושאלו אם הוא הולך איתו ועם חבריו למקום אחר, אז הבחין בכך הנאשם ואמר למתלונן: "אל תצחק, אל תחייך" ותקפו תוך שנגח באמצעות ראשו בפניו בעוצמה. כתוצאה מכך נגרמה למתלונן חבלה של ממש; חבלה והמטומה על גשר האף, דפורמציה ורגישות למגע וכן שבר באף עם תזוזה מינימלית. תסקירי שירות המבחן:

תסקיר שהוגש ביום 4.9.24, מעלה כי מדובר בנאשם כבן 29, עובד כנהג משאית מנוף של חברת 'אלקטרה' (לא הוצגו כל מסמכים המאשרים זאת), נשוי, אשתו הייתה אז בחודשי הריונה והזוג התגורר ביחידת דיור בבית אביו. הוריו גרושים ובשל קשיים כלכליים הוא ואחיו התגוררו בבית האב וזוגתו. תאר כי הוא ואחיו מנהלים אורח חיים תקין ונורמטיבי לאור חינוך וערכים שקיבלו מהוריו, אשר חינוכו אותם לערכים פרו חברתיים ועודדו אותו להתקדם בפן האישי, הלימודי והתעסוקתי. הנאשם נעדר עבר פלילי, שולל שימוש בחומרים ממכרים ומתאר שימוש מבוקר באלכוהול ובתדירות נמוכה וחושש כי הרשעה תפגע בהמשך תעסוקתו (גם לכך לא הוצגו כל מסמכים מאשרים). מתאר עצמו כאדם רגוע בדרך כלל, שאירוע זה הינו חריג לאורח חייו, כאשר את המתלונן הכיר היכרות שטחית, באמצעות חברים משותפים והיום אין ביניהם כל קשר. מודה בביצוע העבירה והרחיב לגבי נסיבות האירוע שבעקבות וויכוח מילולי והתגרות מצד המתלונן, התפתח האירוע אלימות, שכן בסיטואציה זו חש בנחיתות כלכלית וחווה התנהגות נצלנית לפי התרשמותו, ועל כן בחר לנהוג באלימות, עליה מצטער היום ומבין ששגה. אינו מקל ראש בעבירה ומכיר באחריותו למעשה ולתוצאה. כאן יש להדגיש שנעשו מספר ניסיונות על ידי שירות המבחן לאתר את המתלונן- גם באמצעות התביעה אך לשווא ועל כן תמונת התסקיר אינה מלאה, אך התרשמותו כי בבסיס התנהגות זו של הנאשם קושי בוויסות רגשי ועל כן הוצע לנאשם להשתלב בתכנית טיפולית המיועדת למי שאינם מאופיינים בדפוסי חשיבה והתנהגות עוברי חוק והוא הסכים לכך.

בבוא שירות המבחן להעריך את הסיכון הנשקף מאת הנאשם, ציין את גורמי הסיכון; דימוי וערך עצמי בעיקר בנוגע למעמדו הכלכלי חברתי וקושי במצבים הקשורים לכך, לווסת את רגשותיו ולהגיב באופן מאופק ושקול. מן הצד האחר, גורמי הסיכון; נעדר עבר פלילי, מנהל אורח חיים נורמטיבי, אינו מאופיין בקווי אישיות אלימים בולטים, חרטה ויכולת לחוש אמפטיה לאחר. בנוסף התרשם שירות המבחן כי התהליך הפלילי המתנהל כנגדו- מרתיעו. מכל אלו מעריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו של הנאשם שהינו נמוך והנזק הצפוי מהתנהגות זו אף הוא ברף הנמוך.

לאור כל זאת והמוטיבציה של הנאשם להשתלב בתכנית טיפולית, ביקש שירות המבחן דחייה בת 5 חודשים לצורך הגשת תסקיר משלים.

תסקיר משלים מיום 9.2.25, העלה כי הנאשם השתתף במהלך תקופת דחיית הדיון, בסדנא קבוצתית, אשר מיועדת למטופלים נעדר עבר פלילי ואשר הוערכו כמי שאינם מאופיינים בחשיבה והתנהגות עוברי חוק. שם היה חבר קבוצה אהוב ומכבד את חבריו והצוות הטיפולי, נכח ברוב המפגשים, למעט מחלה או עבודה, תוך שעדכן מראש. הצליח לשתף באופן כנה ופתוח על כלל התחומים בחייו והיום מצליח לערוך התבוננות מעמיקה ולפתח גמישות מחשבית, כך שהיום קשוב יותר מבעבר. שירות המבחן אף מציין, כי התחזק בהערכתו לגבי אישיותו ודפוסי התנהגותו של הנאשם אשר אינם שוליים או עברייניים, מגלה אמפטיה כלפי הנפגע ומורתע מהליך פלילי, שבמהלך הטיפול רכש שפה טיפולית וכלים שאותם הוא מיישם. מכל האמור ועל אף חומרת העבירה, ממליץ שירות המבחן להסתפק בהליך הטיפולי שעבר הנאשם ולהטיל עליו של"צ בהיקף של 250 שעות, פיצוי לנפגע ומאסר מותנה על מנת לשמר את ההרתעה והצבת גבולות על התנהגותו העתידית.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה ראיותיה לעונש; בהסכמת ההגנה הגישה דיסק בו סרטון המתעד את האירוע (במ/1) וכן אישור רפואי של המתלון (במ/2). בטיעוניה לעונש, הדגישה את גלגולו של ההליך כולל העובדה שהנאשם בחר בתחילה בניהול הוכחות. הרחיבה לגבי נסיבות האירוע- ויכוח בין הצדדים במועדון, דבר שהתגלגל למלל בריוני כלפי המתלון תוך נגיחה בפניו בעוצמה, דבר שהוביל לחבלות; שבר באפו וחבלות נוספות, תוך שהנאשם עזב את המקום מבלי שהושיט כל עזרה.

המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולעובדה שיציאה לבילוי במרחב הציבורי הסתיימה באופן הזה. לפיכך, לטעמה התקיפה חמורה ומשמעותית ועל כן הפגיעה בערכים אלו נמצאת ברף הגבוה של ביצוע עבירות האלימות, תוך שהפנתה למסמכים הרפואיים שהוגשו (במ/2) והרחיבה לגבי פוטנציאל הנזק שיכול היה להיגרם בפניו. בעניין נגע האלימות והסלידה שיש לנקוט כלפיה הפנתה לפסיקה (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן, פסקה 21, ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 וע"פ 5641/01 מדינת ישראל נ' בזינסקי וכן 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני).

טענה כי לאור האמור, הרי שמתחם הענישה ההולם לאירוע זה נע בין 9 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-20 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, כשהפנתה לפסקי דין שלטעמה דומים במהותם לאירוע זה ומבסס את המתחם לו עתרה (ת"פ 22922-01-22 מדינת ישראל נ' גרמן פנחסוב, ת"פ 6466-12-19 מדינת ישראל נ' ג'בארין).

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ולאחר שבחנה את האמור בתסקיר שירות המבחן, ציינה, כי הנאשם אמנם בסופו של דבר נטל אחריות, והוא נעדר עבר פלילי, אולם יש להתנגד להמלצת שירות המבחן, שממליץ על של"צ בלבד, גם משום שתחילה הנאשם בחר לנהל הוכחות, אך גם מכיוון שמקרה זה אינו חריג ואין לסטות ממתחם הענישה לצורך הרתעת הנאשם והרתעת הרבים ובשים לב לחומרת העבירה, לנסיבותיה ולערכים המוגנים שנפגעו. בסיום טיעוניה ביקשה למקם את הנאשם בתחתית המתחם ולהשית עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות לצד ענישה של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי וכן התחייבות.

ב"כ הנאשם בטיעונו, איבחן את הפסיקה שהוגשה בהיותה 'ישנה' ושונה בנסיבותיה לחומרה וטען לנסיבות אירוע זה שהינו חריג ומצער, אך אינו מאפיין את אורחות חיי הנאשם בהיותו אדם שומר חוק. עוד, התייחס לסרטון משם עולה, כי אירוע התקיפה ארך לא יותר מ-10 שניות וכן לנסיבותיו; שם ישב עם מספר חברים, כאשר המתלון הינו מכר, ולאחר ששתו משקאות משכרים, ובהגיע החשבון לתשלום, התגלע וויכוח בעטיו, אז כעס והתרגז ובהיותו מבושם ביצע מעשה זה שהינו פלילי אך יחידי בחייו. הסכים שמדובר במעשה הראוי לכל גינוי אך קצר ונקודתי שהסתיים באחת וללא כל המשכיות. בנוסף, הדגיש את נסיבותיו האישיות של הנאשם שהינו צעיר כבן 30 שנים, נעדר עבר פלילי, בעל משפחה שילדו בכורו עתיד להיוולד.

הסביר לעניין נטילת אחריות למעשיו, כי הנאשם ניהל הוכחות באופן נקודתי לעניין אופי החבלה בהקשר לעבירה אותה יש לייחס לנאשם ועובדה היא שהמאשימה בסופו של דבר ולאור עדות הרופא מצאה לייחס לנאשם עבירה פחותה בחומרתה מזו שיוחסה לכתחילה, כך שניהול ההוכחות לא היה לשווא ובצדק. טען לתסקיר ולתוכנו, שהינו חיובי, הפנה את הנאשם לטיפול וסקר בהרחבה מאפיינים ונתונים של הנאשם תוך ניתוח של מסוכנותו ועתידו ובא בהמלצה טיפולית.

הסנגור הגיש גזר דין (ת"פ 54678-03-19 מדינת ישראל נ' מרסי נאסר), שלטעמו דומה מאוד בנסיבותיו לאירוע זה, שם קבע בית המשפט מתחם ענישה המתחיל במאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר שיכולים להיות מרוצים בעבודות שירות ומצא לגזור על הנאשם עונש צופה פני עתיד בצירוף פיצוי משמעותי למתלונן- כפי שגם כאן צריך להיות. על כן מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

הנאשם, אף הוא אמר את דברו בסיום הטענות, הביע חרטה והצטער. הסביר שהאירוע אירע לפני מספר שנים ומאז השתנה והתבגר. כמו כן ציין שכבר יום למחרת התנצל בפני המתלונן באמצעות צד שלישי. דיון והכרעה מתחם הענש ההולם,

קביעת עונשו של הנאשם, יהיה לאור העיקרון לו הבכורה והוא עקרון ההלימה, תוך מתן יחס הולם בין חומרת העבירה המיוחסת לנאשם בנסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש אשר יוטל עליו. לצורך קביעה זו יש לבחון מספר אספקטים; הערכים החברתיים שנפגעו ממעשה זה ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה בבתי המשפט ומהן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק העונשין). הערכים החברתיים המוגנים ונסיבות המקרה,

הערכים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הינם שלמות גופו של אדם, שלוותו, בריאות נפשו וזכותו לחיות את חייו בביטחון אישי ללא חשש ופחד, שמא יאונה לו רע. כמו גם זכותו לבלות בכל מקום באין מפריע ולומר את אשר על דעתו ללא כל חשש ופחד, גם במרחב הציבורי, שמא יפגע מהתנהגותו של מאן דהוא.

בית המשפט העליון שב ומדגיש חדשות לבקרים לגבי חומרתן של עבירות האלימות, אשר נדרשת בהן מדיניות ענישה ממשית, שיש בה כדי להעביר מסר ברור בדבר החומרה הטמונה בהן (ראו רע"פ 2731/23 מרקה נ' מדינת ישראל, [נבו], 30.4.2023). כמו כן, בית המשפט העליון שב ומדגיש כי לא ניתן להשלים עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע - ע"פ 8991/10 יעקב מכבי נ' מדינת ישראל [נבו] (27.10.2011). וכך גם חזר על האמור לאחרונה, ברע"פ 6817/22 אשר פריג' נ' מדינת ישראל (18.10.2022), שם חזר והבהיר כי: "בית משפט זה שב והתריע לא אחת מפני התפשטות האלימות במרחב הציבורי, ועמד על הצורך בענישה מוחשית מאחורי סורג ובריח למיגור תופעות מעין אלו... מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה המבהירה כי סכסוכים אינם באים לפתרונם בדרך של אלימות. סופה של התנהלות אלימה שכזו, בגין ענין של מה בכך, ראוי שיהיה עונש משמעותי של מאסר בפועל". אם כי אין ספק כי הנסיבות שם חמורות מאלו שלנו.

על מנת לקבוע את מידת הפגיעה בערכים המוגנים של עבירת האלימות ובשל המנעד הגדול שבהן היא מבוצעת, יש לתת משקל משמעותי לנסיבות המקרה (ראו ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל [נבו] (5.6.2013), פסקאות 8-9)). כפי שפירטתי מעלה, מדובר באירוע אלימות, שאירע בגין תחושת פגיעה והשפלה שחש הנאשם בגין הערה של מה בכך ובנוגע לתשלום החשבון. בעקבות כך החלו הנאשם והמתלונן לנהל ויכוח מילולי שהסלים מחוץ למקום הבילוי והסתיים בנגיחה של הנאשם בפניו של המתלונן שגרמה לשבר באפו. מאידך מדובר במכה אחת יחידה, אם כי חזקה ועדיין האירוע הינו קצר, אינו מתוכנן ואף התרשמתי כי האלימות הניבטת מהסרטון (במ/1) ועל אף תוצאתה אינה ברף גבוה ועל כן אני קובעת כי הערכים שנפגעו הינם ברף הבינוני- נמוך.

מדיניות הענישה ומתחם העונש ההולם

עיון בפסיקה מכאן ומכאן מעלה, כי ניתן למצוא מנעד רחב של קביעות כאשר מדובר בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, שכן קביעת מתחם העונש ההולם נגזרת לא רק מחומרת העבירה כשלעצמה אלא גם מחומרתה בנסיבות הקונקרטיות בהן בוצעה.

1. ת"פ (ת"א) 14139-12-20 מדינת ישראל נ' אורנשטיין רובן (19.10.2022) - שם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה של ממש, כאשר על פי כתב האישום ובמסגרת הסדר, הודה שבעקבות משחק כדורגל ניטש וויכוח בינו לבין המתלונן, בהמשך היכה את המתלונן באגרופים בפניו מספר פעמים והיה צורך להפריד בין השניים. תוצאת התקיפה הייתה שבר בקיר תחתון קדמי של האף והמטומה. נקבע מתחם ענישה של בין מאסר קצר אף בדרך של עבודות שירות ועד ל- 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט התחשב בשיקולי שיקום ובדרך שעשה הנאשם במסגרת שירות המבחן והטיל עליו ענישה של מאסר על תנאי, צו של"צ, צו מבחן וקנס.

2. עפ"ג (מחוזי חי') 69615-07-17 גיא נוסקוב נ' מדינת ישראל (נבו 19.10.2017) - הנאשם הורשע בתקיפה חבלנית בכך שתקף אדם באגרופים בפניו וגרם לו לשבר וחתכים בשפה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הולם הנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר ורכיבי ענישה נוספים. ערכאת הערעור התערבה והפחיתה את עונשו ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, זאת משיקולי שיקום, תוך שהודגש שעונש זה אינו חורג ממתחם העונש שנקבע בערכאה הדיונית.

3. ת"פ (אש') 62999-07-19 מדינת ישראל נ' אביטבול (01.04.2020) - הנאשם הודה בביצוע תקיפה חבלנית ואיומים. בכך שעל רקע סכסוך כספי, הכה את המתלונן בעורפו ובפניו, הפילו ארצה והכה בו במכות אגרופ בפניו ונגח בו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות בדמות המטומה, חתך בעין ורגישות בגב. הנאשם אף הוסיף ואיים כי יהרוג המתלונן ככל שלא יחזיר לו חובו. בית-המשפט קבע מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר וגזר על הנאשם, בעל עבר מכביד, 10 חודשי מאסר בפועל והפעיל 8 חודשי מאסר מותנים (6 מתוכם במצטבר).

4. עפ"ג (ת"א) 1774-05-20 ספיבק נ' מדינת ישראל (18.06.2020) דחה בית משפט המחוזי את ערעור המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו. שם על פי העובדות בהן הורשע הנאשם, בעת בילוי במועדון, נצמד אל המתלוננת, ונגע בגבה ובתגובה לבקשתה להתרחק ממנה, ירק לעבר פניה. בהמשך ולאחר שדיווחה המתלוננת על התקרית, תקף אותה בכך שנתן מכת אגרוף לפניה, שכתוצאה מכך נגרמו למתלוננת, חבלות של ממש; דימום מהאף, נפיחות, סטיית מחיצה האף לשמאל והמטומות סביב ארובות העיניים. בית משפט השלום מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 15 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.
5. ת"פ (כ"ס) 6466-12-19 מדינת ישראל נ' ג'בארין (13.09.2022) הורשע הנאשם בכך שבמהלך ויכוח עם עובד שעבד עימו, היכה אותו בשתי מכות אגרוף בפניו וכן מכה ביד ימין, אשר כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלונן שבר בעצם האף, המטומות, ושריטה במרפק. בית משפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר, ועד 18 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים.
6. ת"פ (ת"א) 2676-03-16 מדינת ישראל נ' עוז (02.01.2019) - הנאשם הורשע בתקיפה חבלנית, בכך שבעקבות ויכוח על חנייה, ובנוכחות שוטרים, תקף את המתלונן בגניחה בראשו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן שבר באפו, נפיחות ושפשוף קטן. בית משפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שיכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שירות, ועד מאסר בפועל למשך שנים עשר חודשים ומתחם להשתתף קנס, שנע בין 1,000 ₪ ועד 7,000 ₪. שם נגזר על הנאשם מאסר של 3 חודשים בעבודות שירות, ורכיבי ענישה נוספים.
7. עפ"ג (מחוזי ת"א) 51112-03-22 סויסה נ' מדינת ישראל (13.07.2022) - הנאשם הורשע בגין איומים ותקיפת נהג אוטובוס על ידי כך שהנאשם חבט באמצעות אגרופו בשפתיו של המתלונן וגרם לו לנפיחות ודימום בשפתו. שם נקבע ביחס לשתי העבירות מתחם הנע בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלווית ונגזרו עליו 7 חודשי מאסר ובנוסף הופעלו מאסרים מותנים וכן רכיבי ענישה נוספים. ערעורו של הנאשם נגד חומרת גזר הדין בעניינו נדחה.
8. ת"פ (ת"א) 22922-01-22 מדינת ישראל נ' גרמן פנחס (25.10.2022) - (הוגש על ידי המאשימה) - הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפה חבלנית, כאשר התגרו בקבוצת צעירים - חיילים שהיו בחופשה ובילו בעיר, הנאשם וחבריו עצרו את מכוניתם והתגרו בהם ואף נאשם אחר ירד ותקף את המתלונן במכות אגרוף, אלא שאז הצטרף הנאשם ואף הוא הצטרף והמשיך לתקוף את המתלונן באגרוף לפניו דבר שגרם לו לחתכים ולשבר בעצם האף. התקיפה הסתיימה רק כאשר שלף המתלונן את אקדחו. המתלונן הוצרך לרפואה דחופה בבית חולים, שם נתפרו החתכים שנגרמו לו. בית משפט עמד שם על הנסיבות החמורות של האירוע, על הבריונות והאלימות המיותרת והנמשכת וקבע מתחם ענישה של מספר גבוה של חודשי מאסר שיכול וירוצו במאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל ומצא למקם את הנאשם במרכז מתחם הענישה, כך שנגזרו עליו 13 חודשי מאסר בפועל (לא כולל הפעלת מאסר על תנאי), מאסר על תנאי ופיצוי של 15,000 ₪. בעניין זה יש להדגיש כי אירוע זה חמור מהאירוע בעניינו, לנוכח כך שהנאשמים יזמו את הפנייה למתלוננים שלא הכירו, נטפלו אליהם ותקפו את המתלונן תקיפה ארוכה ונמשכת עד אשר הרגיש סכנה לחייו ונצרך לאיים בנשקו כדי להפסיקה.

9. ת"פ (ת"א) 54678-03-19 מדינת ישראל נ' נאסר מרסי (12.01.2021) - (הוגש על ידי ההגנה) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש, לאחר ניהול הוכחות. על פי הנסיבות בהכרעת הדין המתלונן שפך מים על הנאשם והתקרב לכיוונו, אז ובתגובה תקפו בנאשם באמצעות אגרופים לפניו וגרם לו לשברים בעצמות האף, גשר אף נפוח והמטומה בעין שמאל ובלחי. בית משפט שם דעתו להתנהגות המתלונן סמוך לתקיפה, את הפסיקה הנוהגת וקבע מתחם ענישה שבין מאסר מותנה ועד ל- 10 חודשי מאסר בפועל לצד פיצוי למתלונן ומצא למקם אותו בתחתית המתחם.

לא מצאתי שבפסיקה נוספת אותה הגישה המאשימה בנוגע לביסוס מתחם העונש הראוי יד קווי דמיון למקרה זה או כי ניתן ללמוד מהנסיבות שם לעניינינו, שכן שם דובר באירועים חמורים מאוד בהיותם מבוצעים באמצעות דקירות סכין ו/או בצוותא חדא וכן יוחסו שם עבירות חמורות (חבלה חמורה/פציעה/חבלה בנסיבות מחמירות) מאלו שמיוחס כאן (ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' דניס ברזינסקי; ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני; ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל), וכן עבירת תקיפה בתוך המשפחה שתוכננה היטב והנאשם לא נטל אחריות מלאה (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן).

במקרה זה ולאחר שנתתי דעתי לפסיקה הנוהגת ונסיבות המקרה, כאשר הנאשם תקף את המתלונן בעקבות אירוע זניח שאירע ביניהם, אך לא באופן אכזרי, אלא תקיפה קצרה ובהתחשב בתוצאות האירוע, אני קובעת מתחם עונש הולם הנע בין 4 חודשי מאסר שניתן לרצותם באופן של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, זאת בצירוף רכיבי ענישה נוספים של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם והחריגה הימנו- שיקולי שיקום, לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את העונש בתוך מתחם זה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין. עם זאת, לבית המשפט סמכות לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, משיקולי שיקום, בהתאם להוראות סעיף 40ד' (א) לחוק העונשין. נקבע כי השימוש בסעיף זה יהא במשורה ורק אם מצא, כי הנאשם השתקם או שסיכויי להשתקם הינו ממשי (ע"פ 7757/21 מרזוקי נ' מדינת ישראל (24.05.2022)). ועוד נאמר בעניין זה, כי החריגה תעשה רק מקום ש"ניכרים בפועל" אותו שיקום או סיכוי (ראה ע"פ 671/22 אחמד אבו תנהא נ' מדינת ישראל (20.10.2022)), כאשר, גם אם שוכנע שהשיקום או הפוטנציאל מתקיימים בנאשם, עדיין (לפי סעיף קטן ב' לסעיף זה). בין כלל השיקולים, יש אף לשקול את חומרת העבירות ונסיבות ביצוען על מנת לקבוע שאירוע זה והנאשם יהיו זכאים לאותה הקלה, שכן, "שיקולי השיקום, על אף חשיבותם, אינם חזות הכל ולצדם יש להתחשב בשיקולים נוספים, כדוגמת גמול והרתעה" (שם ובפסיקה המאוזכרת). עוד יש לומר, כי חריגה מטעמי שיקום נעשית על פי רוב בעקבות תסקיר של שירות המבחן המצביע על סיכוי ממשי לשיקום (ראו ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018)).

במקרה זה הוגשו שני תסקירים אודות הנאשם שהינם חיוביים, מהם עולה שהנאשם נטל אחריות מלאה על האירוע, הסביר את מניעיו ועבר תהליך להבנת התנהגותו, כמו רכישת כלים להתמודדות עם אירועים דומים שבהם צפוי להיפגש בחייו. הנאשם מורתע מן ההליך הפלילי ומצטער צער רב על התנהגותו, כך הצטער מיד לאחר האירוע ואף פעל על מנת להביע את צערו.

עיינתי אף בתעודות הרפואיות שהוגשו בהליך ההוכחות ובטיעונים לעונש, מהן עולה כי המתלונן הגיע לקבלת מענה רפואי בתאריך 29.06.22 והעלה את טענותיו (ת/1), אולם נוכח עדותו של הרופא (בניהול דיון ההוכחות), המיוחס לנאשם הוא שבר מסוג תזוזה באפו. המתלונן עבר רדוקציה של השבר ולאחר מספר ימים הגיע לבדיקה (ת/2). על פי התיעוד האחרון (במ/2) מיום 26.07.22, מצבו הפיזי טוב - 'בדרך לנשום דרך האף' אולם לפי דברי המתלונן מצבו הנפשי לא טוב, אלא שעמדת המתלונן לא הוצגה בתסקיר שירות המבחן שכן ניסיונות השירות לאתרו, גם באמצעות התביעות, עלו בתוהו. המתלונן לא הגיע להעיד במסגרת הטיעונים לעונש ואף לא הוגש תצהיר נפגע, כך שלבית המשפט יש חסר בנוגע למצבו היום, על כן אין לי אלא להיבנות מן הראיות שהוגשו והוצגו לי ועניין זה צריך שיתבטא אף בבואי להטיל פיצוי על הנאשם לטובת המתלונן.

לכל אלו יש להוסיף כי הנאשם יליד 1995, נעדר עבר פלילי, אשר נישא לאחרונה ובעת הטיעונים ציפו הזוג לילדם בכורם. הנאשם עובד כנהג משאית מנוף בחברת 'אלקטרה' וניכר שאירוע זה אינו מאפיין את אורחות חייו, אולם כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן (מיום 4.9.24), כאשר חש תחושת נצלנית ולא הוגנת יכול לפעול בהתפרצות אלימה וקושי בוויסות תחושות אלו. עדיין לאור התהליך הטיפולי שעבר והעובדה שהסיכון להישנות עבירות מסוג זה נמוך ומידת הנזק הצפוי, אף הוא נמוך, הרי שעל אף ששירות המבחן אינו מוצא להמשיך ולשלב בהליך טיפולי, אלא להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 250 שעות, מצאתי כי מדובר במי שראוי להתחשב בעניינו ולסטות לקולא מהמתחם שנקבע משיקולי שיקום, אם כי יש להגדיל את היקף השעות ולהחמיר ברכיבי הענישה הנלווים. אשר על כן ובהתחשב בשיקולים לחומרה ולקולא, אשר פורטו לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים: א. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

ב. קנס בסך של 2,000 ₪.

הקנס ישולם בשישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.7.25 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

ג. פיצוי למתלונן בסך של 8,000 ₪.

הפיצוי ישולם בשישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.7.25 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הפיצוי לפירעון מיד. התביעה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות בית המשפט בתוך 14 יום מהיום.

ד. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות, זאת למשך שנה. השל"צ יבוצע, בהתאם לתכנית שיגבש שירות המבחן, החל במועד שייקבע שירות המבחן בהקדם האפשרי. לאחר קבלת התכנית, אתן החלטה משלימה בעניין זה. מובהר בזה לנאשם, כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו השירות יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו השירות ולהטיל עליו, במקום צו השירות, עונש נוסף.

ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעת קצין המשטרה. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם עפ"י החלטת קצין משטרה.

ככל שהופקד פיקדון בתיק או בתיק המעצרים הקשור לתיק זה ובהעדר מניעה על פי דין, יוחזר הפיקדון למפקיד או לידי מי מטעמו עפ"י יפוי כוח.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/ פיצוי/ הוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

· מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון ****-*****

· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר העתק לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשפ"ה, 22 אפריל 2025, במעמד הצדדים.